

Arrest

nr. 201 032 van 13 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2017 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk in functie van hun echtgenoot respectievelijk vader. Echter, op 22 september 2017 wordt aan laatstgenoemde een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt nu hij niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en hij langer in het Rijk verblijft dan de beperkte tijd waarvoor hij gemachtigd werd.

Op 22 september 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de verzoekende partijen de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1964

Geboorteplaats: Podujevë

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ meerderjarig kind: H., V. (...) geboren op (...).1998

+ minderjarige kinderen: H., M. (...) geboren op (...).2000 en H., E. (...) geboren op (...).2001

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

X er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Op 22.09.2017 werd de verlenging het verblijf geweigerd aan de echtgenoot, respectievelijk vader van betrokkenen, met name de heer H.B. (...), ° (...).1965, en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Wat betreft artikel 13 §4 laatste lid van de wet van 15.12.1980 : mevrouw en de kinderen volgen de situatie van de echtgenoot, opdat het gezin samenblijft. De gezinsleden zijn pas op 26.11.2016 de man komen vervoegen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Wat het schoolgaan van de kinderen betreft, tonen de betrokkenen niet aan dat de kinderen in hun land van herkomst of eventueel in een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven geen passend onderwijs zou kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij verder gespecialiseerd onderwijs behoeven in België dat niet beschikbaar is in hun land van herkomst. Van medische problemen is geen sprake."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen aan dat de derde en vierde verzoekende partij onbekwaam zijn om als minderjarige een vordering tot nietigverklaring in te dienen. Zij stelt:

"De verweerder merkt op dat het kind M.H. (...) geboren werd op (...).2000 en het kind E.H. (...) op (...).2001 en derhalve minderjarig waren op het ogenblik van het instellen van de vordering.

Terwijl de vordering tot nietigverklaring en/of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk is (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

Verweerder duidt dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen: hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Derde en vierde verzoekers zijn als minderjarige inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige schorsings-/vernietigingsprocedure.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep van derde en vierde verzoekers onontvankelijk is."

2.2. De verwerende partij stelt terecht dat een niet-ontvoogde minderjarige onbekwaam is om in persona een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient te worden vertegenwoordigd door hetzij beide ouders samen indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek (hierna: het BW), zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202 434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016), hetzij door de ouder die het gezag uitoefent indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen (artikel 376, derde lid van het BW), hetzij door zijn voogd (artikel 390 e.v. van het BW). Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

In casu blijkt dat de derde en de vierde verzoekende partij minderjarig waren op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de moeder van de derde en de vierde verzoekende optreedt in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen. Bovendien verblijft de vader van de minderjarige kinderen eveneens in België en blijkt uit geen enkel gegeven dat hij niet meer het ouderlijk gezag mede zou uitoefenen over zijn minderjarige kinderen, zodat het beroep op dit punt ook al onontvankelijk is, aangezien het aan beide ouders die gezamenlijk het ouderlijk gezag uitoefenen toekomt om een beroep dienen in te dienen namens hun minderjarige kinderen.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre ingediend door de derde en de vierde verzoekende partij.

De exceptie van de verwerende partij wordt aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen het volgende aan:

"Schending van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; Schending van het artikel 14§1 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten;

Schending van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Belgische Grondwet;

Schending het artikel 13 van de Wet van 15 december 1980, hierna genoemd Vreemdelingenwet;

Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, "Audi et alteram partem", de zorgvuldigheidsplicht en de hoorplicht, het principe van recht op verdediging, tegensprekelijkheid en wapengelijkheid."

Het middel luidt als volgt:

"Het artikel 13 van de Vreemdelingenwet omschrijft een aantal gevallen waarin de minister of zijn gemachtigde de mogelijkheid heeft om een einde te maken aan het verblijf van persoon die verblijfsrecht verkreeg op grond van het artikel 10. Het woord 'kan' wijst erop dat de minister geenszins verplicht is om een over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht wanneer één van de in het artikel genoemde gevallen zich voordoet, maar dat de minister integendeel een discretionaire beslissingsmacht geniet.

De minister kan er namelijk voor kiezen om het verblijfsrecht niet te beëindigen wanneer bijkomende omstandigheden in de concrete zaak dit niet verantwoorden. Een degelijke afweging van belangen is in deze dan ook vereist.

Het spreekt namelijk voor zich dat er voorzichtig dient te worden omgegaan met de intrekking van het verblijf van de vreemdeling die door de wet ertoe gerechtigd is zich te voegen met zijn familielid, en die vaak al duurzaam is geïntegreerd en een sociaal leven heeft opgebouwd in België. Derhalve dient rekening gehouden te worden met de concrete omstandigheden, en dienen deze ook zo volledig mogelijk nagegaan te worden.

Overeenkomstig het artikel 13, §4, alinea 3 van de Vreemdelingenwet, dient de minister of zijn gemachtigde bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het

Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 25 april 2007, die ondermeer het artikel 10 wijzigde in het Vreemdelingenwetboek, blijkt dat de wetgever bij de wijziging van het genoemde artikel verwijst naar de preambule en verschillende bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG en het artikel 8 van het EVRM. Bij het nemen van een beslissing tot het beëindigen van een verblijfsrecht, dient de minister of zijn gemachtigde een afweging te maken van alle belangen die in het geding zijn, en die gerelateerd zijn aan de individuele situatie van de betrokkene.

De minister of zijn gemachtigde dient na te gaan of de betrokkene zijn verblijfsrecht niet kan behouden op basis van strikt persoonlijke gronden, aangezien de elementen die het behoud van het verblijfsrecht zouden kunnen verantwoorden, eveneens voortkomen uit het privé-leven van de betrokkene.

Wanneer de betrokkene niet de mogelijkheid krijgt om op concrete en efficiënte manier de elementen te doen gelden die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, miskent de minister of zijn gemachtigde het artikel 8 EVRM, in samenlezing met het artikel 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, het artikel 10 en 11 van de Grondwet en het artikel 14, §1 van het Verdrag inzake de personele en politieke rechten.

Teneinde op geldige wijze zijn argumenten te doen gelden, dient de betrokkene gehoord te worden alvorens er een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen wordt. Verwerende partij moet namelijk de betrokkene uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de beslissing wordt genomen om een einde te stellen aan het verblijfsrecht en er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Wanneer er namelijk een ernstige individuele maatregel wordt getroffen die de belangen van de betrokkene zwaar kan aantasten en die gegrond is op een gegeven dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, dient de betrokken vreemdeling te worden gehoord.

Alvorens een beslissing te nemen dient het bestuur namelijk volledig ingelicht te zijn over de belangrijke gegevens die deze beslissing kunnen beïnvloeden. Vervolgens dienen deze gegevens zorgvuldig te worden onderzocht en afgewogen.

De Richtlijn 2004/38/EG preciseert zelf niet of, en onder welke voorwaarden, onderdanen van derde landen het recht hebben om gehoord te worden alvorens er een beslissing wordt genomen die een einde stelt aan hun verblijfsrecht.

Het Hof van Justitie stelt echter duidelijk dat het recht om gehoord te worden waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten.

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit.

Rekening houdende met deze finaliteit van het recht om gehoord te worden, heeft verwerende partij de plicht om alle informatie te verzamelen die haar ertoe in staat stelt om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Verwerende partij moet aldus de betrokkene uitnodigen om gehoord te worden over de redenen die eraan in de weg zouden kunnen staan dat het verblijfsrecht beëindigd wordt, en meer in het bijzonder over de elementen die genoemd worden in het artikel 13, §4, 3 alinea van de Vreemdelingenwet.

Enkel een dergelijke uitnodiging om gehoord te worden biedt aan de betrokkene een effectieve en nuttige mogelijkheid om zijn standpunt kenbaar te maken⁶.

Aan verzoekers werd er op geen enkel ogenblik de mogelijkheid gegeven om hun persoonlijke situatie kenbaar te maken.

Er wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

De bestreden beslissing is dan ook genomen in miskening van de hoorplicht.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 8 en 13 EVRM;
- art. 14, §1 van het IVBPR;
- art. 10, 11, 149, 159 en 191 GW;
- art. 13 van de Vreemdelingenwet;
- “audi et alteram partem”;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- de hoorplicht;
- rechten van verdediging;
- “tegensprekelijkheid”;
- “wapengelijkheid”.

Ter ondersteuning voert verzoekende partij aan dat zij op geen enkel ogenblik de mogelijkheid hebben gekregen om hun persoonlijke situatie kenbaar te maken. Zij houdt voor dat er in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening zou worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet kan worden aangenomen.

Ter zake wijst verweerder er vooreerst op dat de bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 13, §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gestel aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: H. (...)

Voorna(a)m(en): S. (...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...).1964

Geboorteplaats: Podujevë

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

+ meerderjarig kind: H., V. (...) geboren op (...).1998

+ minderjarige kinderen; H., M. (...) geboren op (...).2000 en H., E. (...) geboren op (...).2001

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10bis van de wet van 15 december 1960 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

[x] er werd een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd op basis van artikel 13, §3, van de wet (artikel 13, §4, eerste lid, 1°).

Op 22.09.2017 werd de verlenging van het verblijf geweigerd aan de echtgenoot, respectievelijk vader van betrokkenen met name de heer H.B. (...) , °(...).1965, en dit met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aan betrokkenen wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Wat betreft artikel 13 §4 laatste lid van de wet van 15.12.1980: mevrouw en de kinderen volgende situatie van de echtgenoot, opdat het gezin samenblijft. De gezinsleden zijn pas op 26.11.2016 de man komen vervoegen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Wat het schoolgaan van de kinderen betreft, tonen de betrokkenen niet aan dat de kinderen in hun land van herkomst of eventueel in een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven geen passend onderwijs zou kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij verder gespecialiseerd onderwijs behoeven in België dat niet beschikbaar is in hun land van herkomst. Van medische problemen is geen sprake.”

Verweerder laat gelden dat uit bovenstaande motivering afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft geoordeeld dat een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater) aan verzoekende partij diende te worden betekend.

Immers, zoals ook uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, werd verzoekende partij o.b.v. art. 10bis van de Vreemdelingenwet gemachtigd tot verblijf, dit in functie van haar echtgenoot respectievelijk vader, dhr. B.H. (...).

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris op 22.09.2017 besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan haar echtgenoot/vader, waarbij dit bevel gesteund werd op art. 13, §3, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet.

Nu een einde werd gesteld aan het verblijf van de vreemdelingen die vervoegd werd o.b.v. art. 13 §3 van de Vreemdelingenwet, hetgeen niet door verzoekende partij betwist, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook geheel terecht beslist dat een einde diende te worden gesteld aan de verblijfsmachtiging in hoofde van verzoekende partij.

In navolging hiervan heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook terecht vastgesteld dat het legaal verblijf van verzoekende partij in België is verstreken en dat in toepassing van art. 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten, diende te worden afgegeven.

Verzoekende partij betwist niet dat aan haar echtgenoot/vader een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven o.g.v. art. 13, §3 van de Vreemdelingenwet, noch het gegeven dat haar legaal verblijf in België is verstreken.

Zij laat de motieven van de bestreden beslissing zelfs volledig onbesproken.

Zij slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze motieven zou zijn gesteund.

Verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, overeenkomstig art. 13, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Ter zake laat verweerder gelden dat, in weerwil van wat verzoekende partij tracht te doen uitschijnen, uit de motieven van de bestreden beslissing expliciet blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de in art. 13, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen.

Hieromtrent motiveerde de gemachtigde van de Staatssecretaris als volgt:

“Wat betreft artikel 13 §4 laatste lid van de wet van 15.12.1980: mevrouw en de kinderen volgende situatie van de echtgenoot, opdat het gezin samenblijft. De gezinsleden zijn pas op 26.11.2016 de man komen vervoegen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Wat het schoolgaan van de kinderen betreft, tonen de betrokkenen niet aan dat de kinderen in hun land van herkomst of eventueel in een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven geen passend onderwijs zou kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij verder gespecialiseerd onderwijs behoeven in België dat niet beschikbaar is in hun land van herkomst. Van medische problemen is geen sprake.”

Gelet op de supra weergegeven motivering van de bestreden beslissing kan verzoekende partij dan ook niet ernstig voorhouden dat op geen enkele manier rekening zou zijn gehouden met de in art. 13, §4, laatste lid van de Vreemdelingenwet vermelde elementen.

De in dit verband voorgehouden schendingen van art. 8 EVRM, art. 13 EVRM, het principe van de wapengelijkheid, art. 10 en 11 GW en art. 14, §1 IVBPR - die overigens op generlei wijze worden geconcretiseerd - kunnen dan ook niet worden weerhouden.

Verweerder stelt voorts vast dat verzoekende partij niet ingaat op de voormelde motieven van de bestreden beslissing. Zij slaagt er bijgevolg niet in om deze motieven te weerleggen, laat staan dat zij zou aantonen dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn.

Verzoekende partij voert verder aan dat zij op geen enkel ogenblik de mogelijkheid zou hebben gekregen om haar persoonlijke situatie kenbaar te maken. Om die reden acht zij de hoorplicht geschonden.

Verweerder benadrukt dat het recht te worden gehoord, dat als onderdeel van de rechten van verdediging verankerd is als algemeen beginsel van het Unierecht, niet betekent dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bepaalt ter zake:

“Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr.* blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr.* blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).” (HvJ, 22 november 2012, M., C-277/11, punt 87)

Noch de Richtlijn 2008/115 van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, noch de nationale bepalingen ter uitvoering van deze richtlijn hebben de voorwaarden

bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt genomen. Evenmin zijn de gevolgen van de schending van die rechten door het Unierecht vastgesteld. In dit geval zijn deze voorwaarden en deze gevolgen een aangelegenheid van het nationale recht, mits de in dat verband vastgestelde maatregelen dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties (gelijkwaardigheidsbeginsel) en de uitoefening van de door de rechtsorde van de Unie verleende rechten in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk wordt gemaakt (effectiviteitsbeginsel). (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 35)

Het staat de lidstaten vrij om de uitoefening van het recht om te worden gehoord van personen die onder het toepassingsgebied vallen van de richtlijn 2008/85/EG op dezelfde wijze te laten plaatsvinden als in interne situaties, zolang de wijze van uitoefening ervan geen afbreuk doet aan het nuttig effect van die richtlijn. (zie in die zin: HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13, punt 36)

Verwerende partij wijst op de doelstelling van de richtlijn 2008/115/EG, die erin bestaat om in het kader van een gedegen migratiebeleid een doeltreffend terugkeerbeleid te kunnen voeren, waarbij duidelijke, transparante en billijke regels worden vastgesteld (punt 4 van de considerans van de voornoemde richtlijn).

De verwijdering van elke illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is bovendien een prioriteit voor de lidstaten, overeenkomstig het stelsel van richtlijn 2008/115 (HvJ, 6 december 2011, Achughbabian, C-329/11, punt 38; HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punt 43).

De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijke vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken, en derhalve niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980, zodat verzoekster de schending ervan dan ook niet dienstig kan inroepen (RvS 16 februari 2006, nr. 155.170). Derhalve is ook de hoorplicht, als bestreden beslissing niet van toepassing op beslissingen genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 (R.v.St., nr. 117.575 van 26 maart 2003).

Bovendien is het kader van het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, is het enkel vereist dat verzoekende partij nuttig voor haar belangen kan opkomen. (RvV 16 november 2010 nr. 51 124) Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (R.v.St, nr. 167.853, 15 februari 2007). (RvV, 29 juli 2008 nr. 14.567)

Uit het administratief dossier blijkt dat de echtgenoot/vader van verzoekende partij per aangetekend schrijven dd. 03.08.2017 ervan op de hoogte werd gesteld dat overwogen werd om zijn machtiging tot verblijf te beëindigen en dat aangezien hijzelf niet meer voldeed aan de voorwaarden die gesteld werden aan zijn tijdelijk verblijf, er tevens een bevel aan hem en zijn gezinsleden kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.

Bijgevolg werd hij verzocht om binnen de 15 dagen de nodige elementen m.o.o. het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Per schrijven dd. 17.08.2015 heeft de echtgenoot/vader de brief dd. 03.08.2017 ook effectief beantwoord en in bijlage een aantal schoolattesten overgemaakt.

Verzoekende partij heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

Daarenboven kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Derhalve zal niet elk verzuim om het recht om te worden gehoord te eerbiedigen stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen terugkeerbesluit leiden. Zelfs indien sprake zou zijn van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, dient bijkomend aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben. (cfr. HvJ, 10 september 2013, M.G. en N.R., zaak C-383/13, punten 39-40)

Het vaag/theoretisch betoog van de verzoekende partij laat geenszins toe te besluiten dat zij elementen had kunnen aanvoeren die de inhoud van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden.

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht.

De kritiek van de verzoekende partij mist grondslag.

Tot slot, in zoverre verzoekende partij nog verwijst naar Richtlijn 2004/38, laat verweerder nog gelden dat deze verwijzing niet dienstig is nu deze Richtlijn werd omgezet naar Belgisch recht middels de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit niet met concrete gegevens aan.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14quater).

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De verzoekende partijen verwijten de verwerende partij hen niet de mogelijkheid te hebben gegeven, door hen uit te nodigen, om hun persoonlijke situatie kenbaar te maken en bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met de aard en hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf in het Rijk en met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met hun land van herkomst.

De Raad merkt op dat een einde werd gesteld aan het verblijf van de verzoekende partijen op grond van artikel 13, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) nu een einde werd gesteld aan het verblijf van hun echtgenoot respectievelijk vader, op grond van artikel 13, §3 van de vreemdelingenwet, die zij in België kwamen vervoegen. Zoals de verwerende partij opmerkt, wordt dit door de verzoekende partijen niet betwist.

Artikel 13, §4 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 4

De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen dezelfde maatregel treffen ten opzichte van de in artikel 10bis, § 2 bedoelde familieleden:

1° er wordt op basis van § 3 een einde gesteld aan het verblijf van de vreemdeling die vervoegd werd; (...)

Bij de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op basis van het eerste lid, 1° tot 4°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De verzoekende partijen kunnen echter niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het bepaalde in artikel 13, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet, nu in de bestreden beslissing het volgende wordt gemotiveerd:

“Wat betreft artikel 13 §4 laatste lid van de wet van 15.12.1980 : mevrouw en de kinderen volgen de situatie van de echtgenoot, opdat het gezin samenblijft. De gezinsleden zijn pas op 26.11.2016 de man komen vervoegen in België. Het staat het gezin vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en dat betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven en/of het belang van het kind te schenden. Wat het schoolgaan van de kinderen betreft, tonen de betrokkenen niet aan dat de kinderen in hun land van herkomst of eventueel in een andere lidstaat waar zij kunnen inreizen en verblijven geen passend onderwijs zou kunnen genieten. Uit niets blijkt dat zij verder gespecialiseerd onderwijs behoeven in België dat niet beschikbaar is in hun land van herkomst. Van medische problemen is geen sprake.”

De verzoekende partijen kunnen niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar de elementen voorzien in artikel 13, §4 van de vreemdelingenwet en laten overigens na te concretiseren welke gegevens volgens hen niet in het onderzoek dat werd gevoerd in het kader van deze bepaling werden betrokken.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij voorhouden dat zij niet werden uitgenodigd hun standpunt kenbaar te maken alvorens hun verblijf werd ingetrokken, nu uit het

administratief dossier blijkt dat zij bij aangetekend schrijven van 3 augustus 2017 werden verwittigd van het feit dat de verwerende partij overwoog hun machtiging tot verblijf in te trekken en werden uitgenodigd om belangrijke elementen mee te delen aan de verwerende partij binnen de 15 dagen om het behoud van hun machtiging tot verblijf in België te verdedigen. De brief stelt uitdrukkelijk het volgende:

“De Dienst Vreemdelingenzaken overweegt uw machtiging tot verblijf van tijdelijke duur in België beperkt tot de duur van uw zelfstandige activiteit onder dekking van een beroepskaart te beëindigen (deze machtiging werd verleend in toepassing van artikel 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot hét grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen).

Immers, uit het administratief dossier blijkt dat uw aanvraag met oog op de hernieuwing van uw beroepskaart werd geweigerd op 23.01.2017 door het département Werk en Sociale Economie, dienst Economische Migratie van het Vlaamse gewest. Een definitieve beslissing tot weigering van de beroepskaart (na niet-schorsend beroep) werd genomen door de bevoegde Vlaamse Ministér op 26.07.2017. Uw vorige beroepskaart is verstreken sinds 17.02.2017 en u beschikt bijgevolg niet meer over de vereiste vergunning om legaal een zelfstandige activiteit in België uit te oefenen.

Aangezien u niet meer voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan uw tijdelijk verblijf, kan het bevel aan u en uw gezinsleden worden gegeven om het grondgebied te verlaten binnen een bepaalde termijn.

Het verblijf van uw gezinsleden werd immers beperkt tot de duur van uw verblijf in het kader van gezinshereniging.

Echter, vooraleer tot dit besluit over te gaan worden u en uw gezinsleden de mogelijkheid geboden om gehoord te worden en belangrijke elementen mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken¹. Bijgevolg wordt u een termijn van 15dagen geboden te rekenen vanaf de dag van de verzending van deze brief² om deze elementen kenbaar te maken en het behoud van de machtiging tot verblijf in België te verdedigen.”

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zij van de mogelijkheid geboden door de brief van 3 augustus 2017 gebruik hebben gemaakt en per brief van 17 augustus 2017, waarin zij zelf aangeven in het onderwerp dat het gaat om een reactie op het schrijven van de verwerende partij van 3 augustus 2017, meedelen dat zij samen met hun echtgenoot/vader het nodige hebben gedaan om te integreren in de Belgische samenleving. Zij voegden eveneens attesten van inschrijving in scholen toe met betrekking tot de kinderen. Hierna werden blijkens het administratief dossier door de verzoekende partijen geen elementen meer overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing op 22 september 2017.

Gelet op het voorgaande kunnen de verzoekende partijen in ieder geval niet ernstig voorhouden dat hen op geen enkel ogenblik de mogelijkheid werd geboden om hun standpunt kenbaar te maken.

Een schending van artikel 13 van de vreemdelingenwet wordt verder niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing gestoeld is op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, dient te worden opgemerkt dat uit het voorgaande blijkt dat aan de verzoekende partijen voor het nemen van de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid werd geboden hun standpunt kenbaar te maken om het behoud van hun machtiging tot verblijf in België te verdedigen. Meer zelfs, uit het administratief dossier blijkt dat zij van deze mogelijkheid gebruik hebben gemaakt en de verwerende partij in kennis hebben gesteld van enkele schoolattesten – waarop in de bestreden beslissing wordt ingegaan, namelijk dat het schoolgaan van de kinderen het nemen van de bestreden beslissing in voorliggende zaak niet in de weg staat.

In de mate dat de verzoekende partijen de hoorplicht geschonden zien als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd waarbij alle elementen van het dossier in overweging werden genomen, zoals blijkt uit het voorgaande, waarbij de verzoekende partijen steeds de gelegenheid hadden elementen aan te brengen

die zij van belang achtten om het beëindigen van hun verblijf te voorkomen. Zij tonen niet aan dat zij werden belet bepaalde elementen aan de verwerende partij ter kennis te brengen.

De verzoekende partijen verzuimen bovendien concreet aan te tonen op welke wijze zij geschaad zouden zijn door het feit dat zij niet mondeling werden gehoord door de verwerende partij. Zij blijven in gebreke aan te tonen welke elementen zij in een verhoor zouden aangebracht hebben die maken dat de motieven van de bestreden beslissing als onredelijk zouden dienen gekwalificeerd te worden.

Het recht om gehoord te worden waarborgt zoals gesteld dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 87). De Raad wijst er verder op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht echter pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partijen specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de verwerende partij zouden kunnen doen afzien van het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40; RvS 3 februari 2016, nr. 233.719; RvS 2 december 2015, nr. 11.638 (c)). De Raad dient niet aan te tonen dat de aanvankelijk bestreden beslissing effectief anders zou zijn geweest indien de verzoekende partijen waren gehoord. Hij dient enkel na te gaan of de verzoekende partijen aannemelijk kunnen maken dat zij, indien zij waren gehoord, het bestuur informatie hadden kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511). Daargelaten de vaststelling dat in voorliggende zaak aan de verzoekende partijen wel degelijk de mogelijkheid werd geboden hun standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen, dient te worden opgemerkt dat zij zich in hun middel hoofdzakelijk beperken tot een theoretisch betoog, waarbij zij niet aangeven welke bijkomende elementen zij nog hadden willen aanbrengen en hoe die tot een andere afloop van de procedure zouden hebben geleid.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de preambule en “*verschillende*” bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen

64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde, eerst door de wet van 15 september 2006 en later door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partijen tonen niet aan dat de richtlijn niet correct zou zijn omgezet.

Waar de verzoekende partijen de schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van “*artikel 14, §1 van het Internationaal Verdrag inzake de burgerrechten en politieke rechten*” en van de artikelen 10, 11, 149, 159 en 191 van de Grondwet in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van genoemde bepalingen en een voor het overig louter theoretisch betoog waarbij zij nalaten te concretiseren waarom de in voorliggende zaak genomen bestreden beslissing precies een inbreuk vormt op deze bepalingen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 744 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU